

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

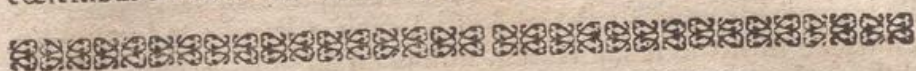
Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 1. Desumpta ex cap. 10. & 11. lib. Numeri, in quibus describitur Præceptum de fabricandis Tubis ductilibus, quibus Principes & Populus ad bella vocetur, & de elevanda Arca. Murmur Populi ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

aggreſtes hęc comedam adverſitatum *Lactucas*, dummodò liceat, cum
cœleſtibus Levitis æternum *Phase* manducare.

FASCICULUS XXIV.

Doctrinarum Moralium & Aſceticarum.

Doctrina I.

Desumpta ex cap. 10. & 11. lib. Numeri, in quibus describitur Præceptum de fabricandis Tubis ductilibus, quibus Principes & Populus ad bella vocetur, & de elevanda Arca. Murmur Populi eſurientis, miſſa coturnices in caſtra &c.

Conſidera I. **P**ER Tubas illas ductiles, quas Deus cit. capite præce- N. 151.
pit fabricari, ut eis ad Bella animarentur Judæi, mo-
raliter intelligi duas illas æternitates, *ſelicem* videlicet
& *infelicem*, quarum prima eſt Beatorum, altera damnatorum. Harum
ſonus eſt mundanarum deliciarum caſtris ad fortia Domini bella eos
omnes excitat, quorum animis inſufflante Deo inſonuerint. Et illi
quidem inſtar Principum & Magnatum Iſraëliitarum per primæ tu-
bæ ſonitum facile excitantur, qui fallaces mundi delicias nondum
immoderate guſtarunt. Alii verò, qui ſemel Sirenum blandientium
cantibus aures præbuere, nonniſi repetitò pœnarum infernalium ſo-
nitu inſtar ſtupidæ plebis Iſraëliticæ avocandi ſunt. Vocanti tamen
Deo etiam parent, quia tanta eſt hujus tubæ energia; ut teſte S. Chry-
ſoſt. Serm. 31. in Epift. S. Pauli: *Non ſinat in Gehennam incidere, Gehenna meminiſſe.* Vates regius non immeritò memoriam infernalium pœ-
narum fumo comparat Pſal. 17. Ut enim fumus ab igne natus elicit
lacrymas ex oculis, ita Inferni memoria ad agendam inter lacrymas
pœnitentiam, & ſectanda Chriſti patientis Caſtra impellit peccatorem.
Hinc dicitur 1. Reg. 2. *Dominus mortificat, & vivificat, deducit ad Inferos,
& reducit.* In vita S. Lidvvinæ. deſcripta à Surio 14. Aprilis legitur:
illam aliquando ab homine flagitioſo pœnitentiæ locò petiſſe, ut
D d uni-

unicam tantummodò noctem supinus ac immotus ageret in molli culcitra. Quam cùm levi simam lubens accepit. Sed parvò tempore ibidem cubans, gravissimò tædiò affici cepit, testatus: se longiorem tantisque molestiis redundantem nunquam duxisse noctem; perpensis tamen interim criminum suorum gravitatem, æternas Tartari flammis, & talibus se allocutum esse verbis: *Me miserum! si per unam noctem in molli culcitra jacere immotum, intollerabile mihi videtur: quâ ratione potero in Gehenna incendio perpetuò affixus jacere? Quare ab illa die totus in alium hominem mutatus inveniebatur.* Christiane Lector, utinam tu, qui primæ tubæ, cælorum Præmia resonanti, tam surdas aures hæcenus præbuiisti, saltem secundæ obsequiosas dares. Utinam in molli quandoque culcitra stertens, igneos damnatorum lectos meditareris. Hæc si in medio dierum tuorum cum Jacobo descenderes in Infernum vivus, non cogereris post dierum tuorum finem descendere mortuus illuc cum Epulone.

N. 152.

Considera 2. Homines peccatis semel assuetos difficillimè ad frugem reduci: Sed licet partim divinis Inspirationibus, partim amicorum monitu ad pœnitentiam permoti respiciant tantisper; brevi tamen relabantur, clamantes verbò & factò cum rebellibus Israëlitis v. 5. cit. capitis 11. *In mentem nobis veniunt cucumeres &c.* S. August. lib. 8. confess. de sua testatur persona: *Suspirabam, inquit, ligatus non ferrò aliendò, sed meâ ferreâ voluntate. Velle meum tenebat inimicus, & inde mihi catenam fecerat, & constrinxerat me: quippe ex voluntate perversa facta est libido, & dum servitur libidini, facta est consuetudo, & dum consuetudini non resistitur, facta est necessitas.* Quæres: cur Christus Dominus, cui data Potestas fuerat, ligandi solvendi que omnia peccata Lucæ 23. ad eò ferventer oret Patrem: ut dimittat peccatum, commissum à Judæis & barbaris se crucifigentibus? à quo tamen eos unicò poterat absolvere verbò? quæstioni huic ingeniosâ responsione occurrit Arnoldus Carnot. asserens: hujus orationis causam existisse, pessimam illam & inveteratam consuetudinem, quâ Judæi ex longo tempore assueti erant, Christum persequendi: *vî cujus in hoc malo ad eò fuerant voluntarii, ut voluntas consuetudinem (utor verbis cit. Authoris) & consuetudo effecerit necessitatem: necessitas verò usque ad illam eruperit vecordiam, ut affectatè nescirent, quid facerent.* Quare inolita hæc consuetudo debebat, ut ita loquar, ipsâ Patris æterni omnipotentia auferri. Apocalypticus Joannes describens magnum illud Prælium, factum in cælo, testatur: *Projectum esse*

esse Draconem magnum, serpentem &c. Mira res! quòd ad devincendum hunc unicum Draconem & Serpentem S. Michaeli necesse fuerit, ingenti Angelorum copiâ uti: cum tamen virga Moysis, olim in serpentem versa, omnes Aegyptiarum virgas, in serpentes pariter transmutatas, sola & unica vicerit? Verùm huic dubio facilis est responsio, si cogitemus: serpentem illum, licet unicus fuerit, fuisse tamen antiquum, ut asserit S. Scriptura cap. 12. v. 9. haud secus, si quis numeret unicum tantummodò vitium; hoc verò ob frequentatos actus, & natam inde consuetudinem jam sit inveteratum, difficiliùs superabitur, quàm multa alia, tam fortiter tamen nondum radicata: sicut enim gravi somnò sopiti, etsi surgere attentent, soporis altitudine statim remerguntur. Ita consuetudinarii illicò relabuntur in vitia: de quibus poenituerant. Tres mortuos à Christo resuscitados esse constat: filiam in domo, adolescentem extra portas, & Lazarum quatrìduò jam sepultum. Puella solò nutu porrectaque dextrâ adolescens verò ad solam vocem Domini surrexerat. At summò molimine opus fuerat, quando de resuscitando ad vitam Lazarò agebatur: lacrymari enim Jesum, infremere, amotò lapide clamare voce magnâ oportuit. S. Greg. M. l. 4. Moral. c. 20. asserit per hos tres mortuos, vitæ redditos intelligi tria genera peccatorum, de quibus sic discurret: quasi mortuus jacet in domo (instar puellæ) qui latet in peccato, jam quasi extra portam educitur, cujus iniquitas usque ad inverecundiam publicè perpetrationis aperitur: sepultura verò aggere premitur, qui in perpetratione nequitie etiam usu consuetudinis pressus gravatur. Corallium ut vix natum est: inter plantas ponitur, at ubi semel induruit, jam lapidibus annumeratur. Haud aliter se habent peccatores inveterati: continuæ contextæque Numinis injuriæ ad eam obstinationem miseròs redigunt, ut aliud, quàm peccare ipsis videatur impossibile. Ajunt: in Africa reperiri serpentes, qui aliorum serpentium venatu vivant, ac porrò evadant in Dracones venenò turgidos tam præsentì, ut nullum adversus illud alexipharmacum quidquam valeat. Par planè est conditio hominum in peccatis habituatorum, qui scelera sceleribus cumulantes, ita animum pestiferò implent toxicò, ut illò quasi cibò utantur consuetò, sicque nihil videatur superesse medicaminis, quò animæ salutem consequantur. Quare nihil profuunt publicæ vel privatæ correctiones, nil minæ, nil poenæ; adeò ut videantur pactum inivisse cum morte illa spirituali Isaia cap. 28. Percussimus fœdus cum morte. Erithræus exemp.

§. 53. memorat: se, dum juvenem adhuc ageret, audivisse à quodam celebri concionatore ord. S. P. August. quòd ille per publicam urbis plateam ambulans, vocatus sit ad domum viri cujusdam ægroti, ut morituro assisteret. Accurrisse quantocius, & reperisse hominem jam penè cum morte luctantem, sola comitatum concubinâ, quæ egregiam ei navabat operam. Exceptâ dein confessione, cum comperisset: quàm illicitis servitiis mulier suo adhæfisset hero, admonuisse illicò, quin etiam præcepisse pœnitenti, ut sine mora illam domò exturbaret. At responso tulisse: nunquam se commissurum, ut mulierem de se optimè meritam eò præsertim tempore, quò vel maxime operâ ejus egeret, expelleret. Hoc auditò se petiisse saltem, ut conceptis verbis juraret, se quamprimùm sanitatem recuperasset, eidem nuntium remitteret, nihil ultra comercii cum ea habiturus. Reposuisse ægrotum, seriò deliberaturum se adeptâ valetudine hac superare, nunc autem certi nihil se promittere. Tum verò Confessarium desperatâ hominis, in pessimo peccandi habitu indurati, salute tristem abiisse. Sed denuò revocatum hilarem rediisse, utpote suspicatum, quòd interim ægrotus saniora conceperit Proposita. Sed proh dolor! offendisse jam tunc vitâ privatum, muliere cereum prælucente, ut impurò amore excæcatus citius inveniret æternas tenebras. Hoc & plura alia considerans exempla, quæ passim referunt Historici, vitiorum principiis obsta Christiane Lector, ne illa per frequentiores actus transeant in consuetudinem. Aut si vitium aliquod jam habeas radicatum, tunc ut illud eradicet, summum mox adhibe conatum, nî malis perire. Non deerit seriò volenti adjutrix divina gratia, sicut Israëlitis famem passis non defuit multitudo coturnicum. Utque coturnices illæ non cecidère de cœlo jam actu in cibum præparatæ, sed fuerant per industriam coquendæ: ita necesse est (ut memini) fortiter strenueque collaborare divinæ gratiæ, ad tollendam inveteratam consuetudinem tibi concessæ.

Doctrina 2.

Desumpta ex cap. 12. 13. & 14. lib. Numeri, in quæis describitur Murmur Aaronis & Mariæ reprehensum, & punitum à Deo. Seditio Populi, animus ei additus per Moysen, auxilium Dei spondentis.

N. 153. Considera 1. **D**Eum auditò murmure Aaronis & Mariæ eos vocasse